

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

skal komme og stille forslag om at standse de og de banelinjer, men folketinget kan forlange at få en opstilling angående de enkelte strækningers benyttelse i forhold til den udgift, de belaster statskassen med, således som vi udtrykker det i vort forslag. Det bliver så regeringens og folketingets sag at træffe beslutning om, hvor vi skal begynde. At vi må i gang, er der for mig ingen tvivl om; man kan ikke standse udviklingen.

Jeg tror, det var i 1948 eller 49, at man nedlagde strækningen Dalmose-Skelskør. Derefter kommer vi frem til 1954, da vi klippede en ende af Slangerupbanen — for så i 1959 at nedlægge et stykke af Ålestrup-Løgstør banen. Det tempo tror jeg ikke nogen er tjent med, heller ikke DSB, som altså i den forbindelse efter min opfattelse må være sagesløs, styrelsen i alle tilfælde. Jeg tror ikke, nogen kan være tjent med, at man lader det gå så længe, at al trafik er væk, både godstransport og persontransport. Det må være utilfredsstillende for styrelsen, at en del af det, der indvindes ved rationalisering og på hovedruterne, der jo bærer økonomien, skal opsluges af et voksende underskud på de svage linjer.

Det er ikke alene i Danmark, man har dette problem. I Norge har f. eks. stortingets trafikudvalg — altså ikke en sur og ukyndig opposition, men stortingets trafikudvalg — indstillet, at banerne i de kommende 10 år skal moderniseres og rationaliseres, så at det store underskud kan nedbringes en del, at de mindst trafikerede baner nedlægges og ca. 8 000 tjenestemænd spares. I Sverige — dér er det heller ikke oppositionen — sigter man på nedsættelse af et særligt nævn, der skal tage sig af nedlægningen af de svagest trafikerede linjer og gennemføre en ordning, så at statens bidrag, der for budgetåret 1959-60 er ca. 100 mill. kr., årligt nedsættes med 20 mill. kr. for at fremskynde en hurtig afvikling af tabgivende strækninger. Den vej er ikke farbar her, således som vore forhold er. Det kan gøres ved privatbanerne; hvis man synes, at statens andel i underskudsøkningen er blevet for stor, kan man sænke maksimumstilskudsprocenten.

Det er klart, som jeg tidligere har sagt, at en sådan overgang vil volde mange vanske-

ligheder og skabe problemer. Jeg må måske slutte med et citat af Østsjællands Folkeblad, som jo altså ikke har haft noget med dette forslag at gøre. . . . (*Afbrydelse*). . . ja, det er nødvendigt at sige det, for det er jo så tit sådan, at man mener, udenforstående kræfter har blandet sig i tingene; det har vi jo oplevet en gang imellem. Men altså, Østsjællands Folkeblad skriver:

„Modstående interesser vil utvivlsomt komme til orde; men der er nu ikke andet at gøre end for alvor at komme i gang med denne likvidation af overflødige og alt for urentable banestrækninger. Staten kan ikke vedblivende udskyde at drage de nødvendige konsekvenser af, at trafikafviklingen er løbet fra en række jernbanelinjer.“

Jeg skal med disse bemærkninger henvisse til min fremsættelsestale og bemærkningerne til vort forslag og skal i øvrigt takke den højtærede minister for, at han erklærer sig enig, for så vidt, i princippet; det skulle bare gå noget langsommere. Jeg takker også den højtærede minister for udtalelsen om, at vi måske under en udvalgsbehandling kunne nå frem til løsning af problemet statsbanernes muligheder.

Horn: Det var en meget forsonlig tale, den ærede ordfører for forslagsstillerne holdt, og det må vel også siges at svare meget godt til fremsættelsestalen og til de bemærkninger, som ledsager forslaget.

Det ærede medlem var så venlig at citere de betragtninger, jeg havde gjort gældende for et års tid siden — altså rent principielt — og der er vist ikke nogen større uenighed mellem os og oppositionen om, at såvel privatbanestrækninger som statsbanestrækninger, der findes at give et underskud, som ikke står i et rimeligt forhold til nyttevirksomheden af de penge, man ofrer på dem, må indstille driften.

Det ærede medlem kom også med en bemærkning om, at det var ikke en sur kritik, der her var tale om fra oppositionens side, absolut ikke. Det var, ligesom om det ærede medlem havde den opfattelse, at alt, hvad oppositionen kommer med, bliver altid fra regeringens side betragtet som en meget stærk kritik, en grundig kritik, sagde det ærede medlem. Jeg synes i og for sig ikke, at oppositionen har noget at